

UZASADNIENIE

Decyzją z 19 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił K. W. prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, iż ubezpieczony udowodnił okres zatrudnienia wynoszący 16 lat, 2 miesiące i 26 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 3 dni okresów nieskładkowych, zamiast 20 lat pracy. Zaznaczył, że do stażu pracy nie uwzględnił okresów prowadzenia działalności gospodarczej od 1 stycznia 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku, od 2 stycznia 1999 roku do 31 sierpnia 1999 roku, od 23 września 1999 roku do 14 października 1999 roku, 31 grudnia 2008 roku, 31 lipca 2009 roku, od 30 stycznia 2012 roku do 31 stycznia 2012 roku, 31 maja 2013 roku, od 21 października 2017 roku do 31 października oraz od 1 grudnia 2017 roku do 31 grudnia 2017 roku - z uwagi na to, że ubezpieczony nie opłacił za te okresy składek na ubezpieczenia społeczne. Nadto nie zaliczył okresu zatrudnienia w W.P.U.T. P. na stanowisku kierownika hotelu w Ł. oraz zajazdu (...) w I. od 2 listopada 1985 roku do 31 maja 1991 roku, ze względu na brak jakichkolwiek dowodów pośrednich (poza zeznaniami świadków) potwierdzających zatrudnienie, tj. umów o pracę, angaży czy też wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej.

K. W. (1) wniósł odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc, że legitymuje się co najmniej 20-letnim okresem składkowym i nieskładkowym i domagając się zaliczenia do niego okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku kierownika hotelu (...) w Ł. oraz kierownika zajazdu (...) w I.. Podkreślił, że w legitymacji ubezpieczeniowej na stronie 9 znajdują trzy stemple zakładu pracy W.P.U. (...) w S., datowane na 2 listopada 1985 roku, 3 stycznia 1986 roku i 16 maja 1986 roku, potwierdzające jego zatrudnienie. Dodatkowo, już po wydaniu zaskarżonej decyzji udało mu się odnaleźć dokumenty w postaci umów o pracę i pism, które zawierał i wystawiał w imieniu tych przedsiębiorstw jako kierownik hotelu (...) w Ł. i zajazdu (...) w I..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości, powołując się na motywy jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. W. (1) urodził się (...). W dniu 3 stycznia 2018 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury.

Niesporne.

W okresie od 11 lutego 1974 roku do 30 września 1976 roku ubezpieczony był zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w S..

Niesporne.

W kolejnych latach K. W. również pracował zawodowo – w Polsce oraz poza jej granicami. W szczególności co najmniej w okresie od 25 sierpnia 1977 r. do 17 października 1978 r. był zatrudniony w (...) Towarzystwie (...) w M..

Dowody:

- kopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 31, 40 akt sprawy;
- zeznania K. W. – w wersji elektronicznej oraz protokół – k. 48 akt sprawy.

W okresie od 2 listopada 1985 roku do 31 maja 1991 roku K. W. (1) pracował na rzecz Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Usług (...) w S., w oparciu o umowę agencyjną. W ramach tej umowy przedsiębiorstwo powierzyło mu administrowanie (na stanowisku kierownika) należącym do przedsiębiorstwa hotelem (...) w Ł., zaś w późniejszym okresie także zajazdem (...) w I..

Ubezpieczony pracując jako kierownik hotelu przede wszystkim odpowiedzialny był za sprawy kadrowe obiektu, zatrudniał pracowników, a także ustalał im warunki pracy i płacy. W ten sposób zawarł umowy o pracę m.in. z I. B.,

B. K., R. G. (1), P. P. (1) oraz M. K.. We wszystkich umowach zawartych przez K. W. z ww. osobami wskazano, że jest on osobą reprezentującą hotel (...) w Ł.. Umowy te były każdorazowo podpisywane przez K. W. i opatrywane jego pieczętą o treści: „Kierownik hotelu (...)”.

Wszystkie umowy były jednocześnie opatrywane pieczęcią nagłówkową Przedsiębiorstwa (...) w S..

W czasie obowiązywania umowy agencyjnej, K. W. (1) jako agent w każdym miesiącu uiszczał na rzecz (...) w S. wszelkie należności, w tym związane ze składkami na ubezpieczenia społeczne, zarówno za siebie, jak i podległych mu pracowników. Kadry (...) potwierdzały następnie (w razie zaistnienia takiej potrzeby), że zatrudniane przez K. W. osoby były pracownikami przedsiębiorstwa.

Dowody:

- umowa o pracę z 1.11.1985 r. zawarta z I. B. - k. 8 akt sprawy;
- angaż z 30.08.1986 r. dot. I. B. - k. 9 akt sprawy;
- umowa o pracę z 16.07.1988 r. dot. R. G. (1) - k. 10 akt sprawy;
- umowa o pracę z 20.08.1989 r. dot. B. K. - k. 11 akt sprawy;
- umowa o pracę z 31.01.1990 r. dot. R. G. (1) - k. 12 akt sprawy;
- umowa o pracę z 30.11.1990 r. dot. P. P. (1) - k. 13 akt sprawy;
- umowa o pracę z 15.02.1991 r. dot. M. K. - k. 14 akt sprawy;
- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu - k. 34 w aktach rentowych K. P.;
- zeznania świadka E. P. (1) w wersji elektronicznej oraz protokół - k 48-49 akt sprawy;
- zeznania świadka E. P. (2) w wersji elektronicznej oraz protokół - k. 49 akt sprawy;
- zeznania świadka R. G. (1) w wersji elektronicznej oraz protokół - k. 49 akt sprawy
- zeznania świadka K. P. w wersji elektronicznej oraz protokół - k 74-75 akt sprawy;
- zeznania świadka P. F. (1) (P.) w wersji elektronicznej oraz protokół - k. 75-76 akt sprawy;
- zeznania K. W. w wersji elektronicznej oraz protokół - k. 48, 76 akt sprawy.

Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Usług (...) w S. w latach 80-tych i 90-tych ubiegłego wieku odprowadzało składki do ZUS, rozliczając się w oparciu o deklaracje bezimiennie (bez imiennego wykazu ubezpieczonych i bez informacji o składnikach wynagrodzenia tych osób).

Niesporne, a nadto dowód: pismo ZUS z 3.08.2018 r. - k. 65 akt sprawy.

Dokumentacja osobowa pracowników (...) w S., przechowywana przez (...) sp. z o.o. w S., została przez tę spółkę utracona wskutek kradzieży dokumentów oraz pożaru, jakie miały miejsce w ostatnich latach.

Dowód: pismo (...) sp. z o.o. w S. - k. 61 akt sprawy.

K. W. (1) przez cały okres pracy na rzecz (...) korzystał ze wszelkich uprawnień przysługujących pracownikom tego przedsiębiorstwa. Wyrazem tego było m.in. dokonywanie przez to przedsiębiorstwo wpisów w jego legitymacji ubezpieczeniowej, w rubrykach poświadczających posiadanie uprawnień do świadczeń leczniczych.

Dowody:

- kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej K. W. - k. 30-31 akt sprawy;
- zeznania K. W. w wersji elektronicznej oraz protokół - k. 48, 76 akt sprawy.

Poczynając od 1 czerwca 1991 r. K. W. rozpoczął prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, w ramach której nadal faktycznie administrował hotelem (...) w Ł.. Z tytułu prowadzonej działalności zgłosił się do ubezpieczeń społecznych i opłacał składki w okresach: od 1 czerwca 1991 r. do 30 czerwca 1994 r., od 1 listopada 1994 r. do 31 stycznia 1995 r., od 1 marca 1995 r. do 31 grudnia 1998 r., 1 stycznia 1999 r., od 1 do 22 września 1999 r., od 29 kwietnia do 2 sierpnia 2008 r., od 1 września do 30 grudnia 2008 r., od 1 stycznia do 30 lipca 2009 r., od 1 sierpnia 2009 r. do 29 stycznia 2012 r., od 1 lutego do 29 marca 2012 r., od 2 do 30 maja 2013 r., od 1 czerwca 2013 r. do 20 października 2017 r. oraz od 1 do 30 listopada 2017 r.

W dniach 3-4 sierpnia 2008 r. K. W. pobierał zasiłek chorobowy z ubezpieczenia społecznego.

K. W. wykonywał ponadto pracę w oparciu o umowę o pracę w okresach: od 5 września 2007 r. do 30 listopada 2007 r. (z tytułu zatrudnienia w F.U.H. Stokrotka), od 1 grudnia do 31 marca 2008 r. (z tytułu zatrudnienia w spółce (...)), od 29 kwietnia 2012 r. do 5 maja 2013 r. (z tytułu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...)).

Niesporne, a nadto dowody: dokumenty w aktach ZUS dot. K. W..

W okresie od 24 września 1973 roku do 3 maja 1982 roku w Przedsiębiorstwie (...) w S. na stanowisku samodzielnej księgowej zatrudniona była E. P. (1).

Następnie E. P. (1) została zatrudniona w zakładach agencyjnych PT (...) w S. w charakterze kierownika obiektu – ajenta Baru (...) od 1 czerwca 1982 roku do 19 kwietnia 1983 roku, Baru (...) od 20 kwietnia 1983 roku do 9 października 1983 roku oraz Baru (...) od 21 lutego 1984 roku do 31 stycznia 1991 roku. E. P., w czasie gdy przedsiębiorstwo (...) jeszcze istniało, uzyskała od niego dokumenty potwierdzające podleganie przez nią ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania łączącej ją z tym przedsiębiorstwem umowy agencyjnej.

Dowody:

- akta rentowe E. P. (1), w tym świadectwo pracy z 14.10.2003 r. - k. 17, zaświadczenie o zatrudnieniu - k. 18 tychże akt;
- zeznania świadka E. P. (1) w wersji elektronicznej oraz protokół - k 48-49 akt sprawy.

K. W. w czasie gdy przedsiębiorstwo (...) jeszcze istniało, nie ubiegał się o wystawienie mu potwierdzenia podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu realizowania umowy agencyjnej.

Dowód: zeznania K. W. w wersji elektronicznej oraz protokół - k. 48, 76 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione.

Do K. W., jako osoby urodzonej przed rokiem 1949, w zakresie zasad ustalania prawa do emerytury zastosowanie znajdowały przepisy działu II rozdziału 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity obowiązujący w dacie wyrokowania: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 z późn. zm., dalej jako: ustawa emerytalna), w tym zwłaszcza regulacje art. 27 i 28 tejże ustawy.

W myśl pierwszego z przywołanych przepisów, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3 (tj. 65 lat w przypadku mężczyzn);
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Z kolei w art. 28 ustawy emerytalnej wskazano, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy nie osiągnęli okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2, przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3 (a więc w przypadku mężczyzn – 65 lat);
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 15 lat dla kobiet i co najmniej 20 lat dla mężczyzn.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż ubezpieczony osiągnął – na dzień wydawania decyzji – wiek emerytalny uprawniający go do skorzystania z prawa do emerytury. Podstawą oddalenia jego wniosku było w tej sytuacji wyłącznie niewykazanie posiadania wymaganego ogólnego, co najmniej 20-letniego stażu ubezpieczeniowego (organ rentowy uznał za udowodniony okres ubezpieczenia wynoszący jedynie 16 lat, 2 miesiące i 26 dni).

Odwołując się od niekorzystnej dla siebie decyzji, K. W. (1) domagał się doliczenia do swojego stażu ubezpieczeniowego także okresu zatrudnienia na podstawie umowy agencyjnej w Przedsiębiorstwie (...) od 2 listopada 1985 roku do 31 maja 1991 roku. W ocenie sądu żądanie to okazało się uzasadnione.

Postępowanie w sprawach emerytalnych jest dwuetapowe. Przed organem rentowym sprawa emerytalna ma charakter administracyjno-prawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy k.p.a. Organ rentowy ma ograniczoną swobodę prowadzenia postępowania dowodowego. Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę staje się już jednak sprawą cywilną, a tym samym do jej rozpoznania należy stosować przepisy k.p.c. Podstawowym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu okoliczności spornych. Nie obowiązują przy tym żadne ograniczenia dowodowe; każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane i celowe. Sąd nie jest więc w szczególności związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi (tak m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984 r., III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r.; wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1996 r., II URN 3/95). Ponadto, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Należy mieć też na uwadze, że swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98).

W niniejszej sprawie, w sytuacji, gdy organ rentowy zakwestionował twierdzenia ubezpieczonego oraz przedstawione przez niego dowody, rzeczą sądu było zatem ustalenie na podstawie uzupełnionego materiału dowodowego, czy K. W. rzeczywiście wykonywał w spornym okresie pracę na podstawie umowy agencyjnej i czy w okresie tym opłacone zostały za niego składki na ubezpieczenia społeczne.

Mając na uwadze powyższe, na wstępie wyjaśnienia wymaga, iż zgodnie z treścią normy art. 6 ust. 2 pkt 13 ustawy emerytalnej, za okresy składkowe uznaje się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy pracy na obszarze Państwa Polskiego wykonywanej na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia oraz współpracy przy wykonywaniu takiej umowy (a) objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego i okresy kontynuowania tego ubezpieczenia, za które opłacono składkę na to ubezpieczenie lub (b) w których występowało zwolnienie od opłacania składki lub wykonywanej przed dniem 1 stycznia 1976 r., jeżeli umowa odpowiadała warunkom ubezpieczenia obowiązującym w tym dniu.

Sąd miał przy tym na uwadze, że w spornym okresie w stosunku do agentów wykonujących pracę na rzecz jednostek społecznych, obowiązywały przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki społecznej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 31, poz. 146) oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy - rozporządzenia Rady Ministrów z 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. 1990, nr 7, poz. 41).

Zgodnie z regulacjami wskazanej wyżej ustawy z 1975 roku, ubezpieczenie osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej miało charakter obowiązkowy i obejmowało osoby wykonujące stale i odpłatnie pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, zawartej z jednostkami gospodarki społecznej. Umową agencyjną lub umową zlecenia w rozumieniu cytowanej ustawy była przy tym umowa, na podstawie, której osoba ją zawierająca zobowiązywała się do wykonywania określonych czynności w imieniu jednostki gospodarki społecznej lub na rzecz tej jednostki, zaś pracę uważało się za wykonywaną stale, jeżeli umowa trwała nieprzerwanie co najmniej sześć miesięcy.

Zgodnie z art. 4 i ust 1 art. 5 cytowanej ustawy, obowiązek ubezpieczenia powstawał z dniem oznaczonym w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania, a ustawał z dniem rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. Zgodnie zaś z art. 25 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy, składki na ubezpieczenie społeczne opłacane miały być za każdy miesiąc, w którym istniało ubezpieczenie, w odpowiednich częściach przez jednostkę gospodarki społecznej, która zawarła umowę i ubezpieczonego.

W myśl natomiast art. 27 ust. 1 ustawy, jeżeli po upływie roku kalendarzowego okazałoby się, że w ciągu tego roku przeciętny miesięczny dochód z wykonywania umowy nie osiągnął połowy najniższego wynagrodzenia w gospodarce społecznej, składki opłacone za ten rok podlegały zwrotowi, a roku tego nie wliczano do okresu ubezpieczenia wymaganego do uzyskania świadczeń na podstawie ustawy.

Z kolei w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego w § 20 ust. 1 wskazano, że składka na ubezpieczenie społeczne osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki społecznej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia oraz osób z nimi współpracujących wynosi, z zastrzeżeniem § 21, 38% podstawy wymiaru składki. W ust. 2 z kolei wskazano, że składkę, o której mowa w ust. 1, w części wynoszącej 50%, pokrywa osoba, która zawarła umowę, za siebie i osoby z nią współpracujące, a w pozostałej części - jednostka gospodarki społecznej. W § 22 ust. 1 rozporządzenia wskazano, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie stanowi dochód z wykonywania umowy podlegający podatkowi od wynagrodzeń, pomniejszony o opłacony podatek. W ust. 2 doprecyzowano, że jeżeli podatek od wynagrodzeń nie jest wymierzany od dochodu, lecz jest ustalany w kwocie ryczałtowej, podstawę wymiaru składek stanowi bieżąco zadeklarowany dochód, nie niższy jednak od kwoty odpowiadającej 60% przeciętnego wynagrodzenia.

W § 25 ust. 1 - 3 z kolei wskazano, że jednostka, która zawarła umowę, obowiązana jest bez uprzedniego wezwania rozliczać co miesiąc składki na ubezpieczenie osób wykonujących umowę i osób współpracujących oraz wypłacone tym osobom świadczenia podlegające finansowaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Rozliczenie, o którym mowa w ust. 1, następuje w deklaracji rozliczeniowej, w której podana jest łączna liczba osób wykonujących umowę i osób współpracujących. Jednostka, która zawarła umowę, jest obowiązana bez uprzedniego wezwania przesłać do oddziału ZUS deklarację rozliczeniową i opłacić całość należnej składki na ubezpieczenie osób wykonujących umowę i osób współpracujących, po potrąceniu świadczeń finansowanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w terminie do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły. Przepisy § 14 ust. 4 oraz § 15-18 stosowane były odpowiednio.

Mając na uwadze powyższe regulacje i oceniając wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał, że K. W. w okresie od 2 listopada 1985 roku do 31 maja 1991 roku faktycznie

wykonywał jako agent pracę na rzecz (...) w S., w warunkach i sposób powodujący, że okres ten podlega w całości zaliczeniu do jego stażu ubezpieczeniowego jako okres składkowy.

W toku procesu przeprowadzono dowód z dokumentów przedłożonych przez ubezpieczonego, w tym umów i angaży, które zawierał i wystawiał dla osób zatrudnianych przez siebie – w związku z prowadzeniem działalności w imieniu i na rzecz W.P.U.T. P.. Ponadto za istotne i wiarygodne dowody uznano legitymację ubezpieczeniową K. W. (a dokładniej: zapisy w niej zamieszczone), a także dokumenty znajdujące się w aktach rentowych E. P. (1) i K. P.. Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, stąd też sąd ocenił je jako wiarygodne. Za miarodajne i wiarygodne uznano także zeznania wszystkich słuchanych świadków oraz korespondujące z nimi zeznania ubezpieczonego. Oceniając zeznania świadków sąd miał na względzie, że są oni osobami obcymi dla ubezpieczonego, niemającymi żadnego interesu w tym, by nieprawdziwie zeznawać na korzyść K. W., narażając się jednocześnie na odpowiedzialność karną. Zeznania świadków i ubezpieczonego były przy tym spójne, konsekwentne i zbieżne ze sobą, a nadto znalazły potwierdzenie w materiale dokumentarnym.

W ocenie sądu wszystkie zebrane dowody pozwalają na przyjęcie, że K. W. (1) świadczył pracę na rzecz W.P.U.T. P. w ramach umowy agencyjnej w warunkach pozwalających na potraktowanie okresu wykonywania tej pracy jako okresu składkowego. Sam fakt zatrudnienia w oparciu o taką umowę nie może przy tym budzić wątpliwości w świetle złożonych do akt kopii umów o pracę jakie ubezpieczony zawarł z I. B., B. K., R. G. (1), P. P. (1) (obecnie noszącym nazwisko: F.) oraz M. K.. We wszystkich tych dokumentach wskazano, że to K. W. jest osobą reprezentującą hotel (...) w Ł., należący do (...), o czym świadczy pieczęć nagłówkowa zamieszczona na poszczególnych dokumentach. Ponadto wszystkie umowy zostały podpisane przez ubezpieczonego, działającego w tym przypadku jako „kierownik zakładu pracy” (w miejscu przeznaczonym na drukach umów na zamieszczenie podpisu kierownika zakładu pracy lub upoważnionego pracownika przystawiono pieczęć o treści: „Kierownik hotelu (...)”, którą ubezpieczony opatrzył własnym podpisem).

Powyższe okoliczności zostały potwierdzone w zeznaniach świadków E. P. (1), E. P. (2), R. G. (1), P. F. (1) i K. P.. Wszystkie te osoby potwierdziły bowiem wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w hotelu (...) w Ł. (ale również w zajęzdzie (...) w I.). R. G., P. F. i K. P. wskazali, że K. W. był ich przełożonym, działającym z ramienia (...). Zaprzeczyli, aby w związku z ich zatrudnieniem pojawiły się jakiegokolwiek problemy, w tym związane z jego udokumentowaniem. Z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS dot. K. P. wynikało zaś wprost, że okres, w którym wykonywała ona pracę jako pracownica agenta – K. W., został potraktowany przez przedsiębiorstwo (...) jako okres pracy na rzecz tego przedsiębiorstwa, w związku z którym odprowadzono wszelkie należne składki ZUS.

Z kolei świadkowie E. i E. P. (4), którzy tak jak ubezpieczony byli agentami działającymi na rzecz przedsiębiorstwa (...), potwierdzili, że często spotykali się z K. W. na zebraniach w siedzibie przedsiębiorstwa. Opisali także zasady uiszczania przez agentów należności związanych z wykonywaniem umowy.

W ocenie sądu powyższe, w połączeniu z faktem, iż w legitymacji ubezpieczeniowej przedłożonej przez K. W., w rubrykach poświadczających uprawnienia do świadczeń leczniczych umieszczono trzy pieczęćki W.P.U.U.T. P. w S., odpowiednio z datami 2 listopada 1985 roku, 3 stycznia 1986 roku i 16 maja 1986 roku, oraz przy uwzględnieniu tego, że ubezpieczony przejął następnie dalsze prowadzenie hotelu w Ł. na własny rachunek, opłacając z tego tytułu należne składki, jednoznacznie świadczy o tym, że w spornym okresie ubezpieczony nie tylko wykonywał umowę agencyjną, ale i odprowadzał na rzecz przedsiębiorstwa wszystkie należne z tego tytułu składki. Gdyby bowiem było inaczej, tj. gdyby ubezpieczony nie wywiązywał się ze swoich obowiązków, z całą pewnością łącząca go z (...) umowa zostałaby niezwłocznie rozwiązana, a przedsiębiorstwo to znalazłoby nowego agenta. Podstawowa wiedza historyczna na temat ówczesnych realiów nie pozwala przyjąć, by w sytuacji, w której chętnych do pracy w charakterze agenta było zawsze więcej niż wolnych miejsc do takiej pracy, przedsiębiorstwo tolerowało sytuację, w której jakiś agent nie wywiązuje się z postanowień umowy. Nie sposób także uznać, aby wykonywanie tej umowy było niedochodowe, a w każdym razie nie pozwalało na osiągnięcie choćby minimalnego przychodu o jakim mowa w przywołanej na wstępie ustawie. Ubezpieczony bowiem przez cały sporny okres (co wykazał dokumentami) zatrudniał pracowników,

za których odprowadzał składki (wynika to z dokumentacji w aktach ZUS dotyczących K. P.), czego niewątpliwie nie byłby w stanie robić, gdyby nie osiągał żadnego przychodu lub gdyby był on niewielki.

Należy również wskazać, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w toku niniejszego postępowania w piśmie z 3 sierpnia 2018 roku poinformował sąd, iż nie ma możliwości potwierdzenia ubezpieczenia K. W. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w S. w latach 1982 -1991, ponieważ płatnik ten odprowadzał składki do ZUS, rozliczając się w oparciu o deklaracje bezimiennie (bez imiennego wykazu ubezpieczonych i bez informacji o składnikach wynagrodzenia tych osób). Z kolei z pisma (...) sp. z o.o. w S. (następcy prawnego (...)) wynika, że w budynku, w którym znajdowało się archiwum pracowników doszło do kradzieży dokumentów i następnie do pożaru budynku, co czyni niemożliwym odnalezienie archiwalnych dokumentów dotyczących ubezpieczonego.

Powyższe okoliczności, całkowicie niezależne od ubezpieczonego, nie mogą obecnie go obciążać, zwłaszcza, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało uznać za udowodniony zarówno fakt jego zatrudnienia na podstawie umowy agencyjnej w okresie od 2 listopada 1985 roku do 31 maja 1991 roku, jak i okoliczność opłacania przez niego (a następnie przez (...) do ZUS) przez cały ten okres składek na ubezpieczenie społeczne.

Mając powyższe na względzie, sąd uznał, że należy doliczyć do ogólnego stażu pracy ubezpieczonego cały sporny okres zatrudnienia w (...) w S., w wymiarze 5 lat, 6 miesięcy i 29 dni. Po zaliczeniu tego okresu – łącznie z okresem ubezpieczenia wcześniej ustalonym przez ZUS - ogólny staż ubezpieczeniowy K. W. wyniósł zatem 21 lat, 10 miesięcy i 28 dni, a zatem przekroczył wymagany ustawą minimalny okres 20 lat.

Dodatkowo należy zauważyć, iż w ocenie sądu zapisy w złożonych obecnie do akt sprawy uwierzytelnionych kopiach kart z legitymacji ubezpieczeniowej K. W. pozwalają na uznanie, że do jego okresów składkowych należy zaliczyć także co najmniej okres od 25 sierpnia 1977 r. do 17 października 1978 r., kiedy to niewątpliwie był zatrudniony w (...) Towarzystwie (...) w M., co jeszcze zwiększy ustalony staż ubezpieczeniowy (nie pozwalając jednak na osiągnięcie stażu 25 lat).

Mając na uwadze powyższe, sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, orzekając jak w punkcie I sentencji.

W punkcie II wyroku sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.), mając na uwadze nakład pracy pełnomocnika oraz ilość rozpraw, zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 360 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę złożyło się wyłącznie wynagrodzenie reprezentującego K. W. pełnomocnika będącego adwokatem, w wysokości podwójnej stawki minimalnej, wynoszącej w sprawach tego rodzaju jak niniejsza 180 złotych.